

Arrest

nr. 284 981 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIBI
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 augustus 2021 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 22 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2021 werd ingediend door :

[B.O.] (geen R.R.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets zou hebben om naar terug te keren en dus niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens-genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommoda-tie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de bestaansmiddelen of de huisvesting zou beschikken om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf als buitengewone omstandigheid. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens zijn eigen verklaringen verblijft hij in België sinds 2015 zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit zes jaar na zijn binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 in België zou verblijven, dat hij zijn leven hier opnieuw opgebouwd en structuur gegeven zou hebben, dat het centrum van zijn belangen in België zou liggen, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie, dat hij hier duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat hij zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om de Franse taal leren, dat hij over zowel een passieve als een actieve kennis van het Frans zou beschikken, dat onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen, dat hij zich tot het uiterste zou inzetten, dat hij zich zou inzetten als vrijwilliger, dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat hij zich op zeer intense wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij graag zelfstandig en onafhankelijk zou willen leven, dat hij zou willen werken om in zijn eigen onderhoud te voorzien, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoontes, dat hij zich de Belgische samenlevings-normen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij verschillende bewijzen voorlegt van betaling van de huishuur evenals betalingsbewijzen van STIB abonnementen, een vrijwilligersovereenkomst, zeven getuigenverklaringen, een werkbepaalde, een factuur van lenzenimplantaat dd. 09.03.2020 en een attest van dringende medische hulp dd. 23.09.2016) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard

worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Eveneens op 22 september 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [B.O.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven end e gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezig elementen:

Het hoger belang van het kind: Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven: Betrokkene maakt geen melding van in België verblijvende familieleden, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

De gezondheidstoestand: Betrokkene beroept zich niet op medische elementen noch blijkt uit het administratief dat er sprake is van medische elementen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 7, 15, 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 5, 6, 12, eerste lid en 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschaps-lijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en het *"beginnel van het verbod op administratieve willekeur"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de *"beginselen van gelijkheid, non-discriminatie en rechtszekerheid"* en van de *"algemene beginselen van het recht van de Europese Unie die voorschrijven dat beslissingen per geval moet worden genomen en rekening moeten houden met objectieve criteria"*.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1) EERST GRIEF

Artikel 9 bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende:

[...]

Volgens artikel 6, lid 4, van de terugkeerrichtlijn:

[...]

Volgens de 6e overweging van de terugkeerrichtlijn:

“De lidstaten moeten ervoor zorgen dat zij bij de beëindiging van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen een eerlijke en transparante procedure in acht nemen. Overeenkomstig de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie moeten beslissingen uit hoofde van deze richtlijn per geval worden genomen en rekening houden met objectieve criteria, hetgeen inhoudt dat ook andere factoren dan het loutere feit van illegaal verblijf in aanmerking moeten worden genomen. Bij het gebruik van de standaardformulieren voor terugkeerbesluiten, d.w.z. terugkeerbesluiten en, in voorkomend geval, besluiten tot inreisverbod en uitzettingsbesluiten, moeten de lidstaten dit beginsel eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn volledig naleven.”

Volgens de 24e overweging:

“Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend.”

Het gaat hier om de rechten die worden gewaarborgd door het Handvest van de grondrechten van de Unie, dat in artikel 1 bepaalt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd, in artikel 7 dat het privé-leven moet worden geëerbiedigd, in artikel 15 dat het recht op arbeid moet worden gewaarborgd, en in de artikelen 20 en 21 dat de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie moeten worden nageleefd.

Het wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“beoogt de gedeeltelijke omzetting in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de bepalingen van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures die in de lidstaten van toepassing zijn op de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De Belgische wet- en regelgeving voldoet reeds aan een aantal bepalingen. Er wordt verwezen naar de concordantietabel in de bijlage. De teksten die voldoen aan de bepalingen van de richtlijn zijn reeds ter kennis van de Europese Commissie gebracht” (DOC 53 1825/001, blz. 3). Volgens bijlage 2 van het ontwerp, “Tabel over de omzetting van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven - CONCORDANTIETABEL TUSSEN RICHTLIJN 2008/115/EG EN NATIONALE OVERDRACHTMAATREGELEN” (DOC 53 1825/002, blz. 38):

“Richtlijn 2008/115: artikel 6, lid 4

Wet van 15 december 1980/ Andere wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen: art. 9 bis en 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Wijzigingswet: / “

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zet artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Overweging 6 van de richtlijn beperkt de werkingssfeer ervan niet tot gevallen waarin de lidstaten het illegale verblijf van onderdanen van derde landen beëindigen. Het vereiste om rekening te houden met objectieve criteria geldt voor alle beslissingen die uit hoofde van de terugkeerrichtlijn worden genomen overeenkomstig de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie en de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie die worden gewaarborgd door de artikelen 20 en 21 van het Handvest en andere in de overweging genoemde beginselen. Indien een lidstaat een beslissing neemt op basis van de in artikel 6, lid 4, eerste volzin, van de richtlijn geboden mogelijkheid, moet hij de algemene beginselen van de Unie eerbiedigen en dus rekening houden met objectieve criteria, die als enige willekeur en discriminatie kunnen voorkomen (HvJEU, arrest Al Chodor van 14 maart 2017, C-528/15, § 28).

Door bij de afwijzing van verzoekers aanvraag niet naar dergelijke criteria te verwijzen, schendt het beslissing artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG, gelezen overeenkomstig de 6e en 24e overweging daarvan, de artikelen 9a en 39/65 van de vreemdelingenwet, gelezen overeenkomstig voornoemd artikel 6, lid 4, alsmede de in het middel genoemde beginselen en bepalingen van het Handvest.

Aangezien het gaat om de uitlegging van een regel van Europees recht en de omzetting daarvan in nationaal recht, moet overeenkomstig artikel 267, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, alvorens ten gronde over het middel te beslissen, een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden gesteld.

2) TWEEDE GRIEF

Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst om er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag, via de gemeente, in België in te dienen, quod non.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Wat echter onder buitengewone omstandigheden wordt begrepen, wordt niet verder gedefinieerd. Dit impliceert dan ook dat de verwerende partij een grote discretionaire bevoegdheid heeft, zodat zij volledig vrij kunnen beslissen wat als buitengewone omstandigheid in aanmerking kan worden genomen. Dat de verwerende partij een zo groot mogelijke keuzevrijheid heeft, heeft evident onmiddellijk een impact op de motiveringsverplichting:

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze te laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld”¹

Naast de op de verwerende partij rustende motiveringsverplichting, geldt ook de plicht om een proportionaliteitsafweging te maken, met name een afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier. Eveneens mag de genomen beslissing in een welbepaald dossier niet kennelijk onredelijk of willekeurig zijn. Het redelijkheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding te staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS nr. 40.179, 27 augustus 1982, RvS nr. 35.443, 10 juli 1990).

De bestreden beslissing is in deze echter wél kennelijk onredelijk gezien er heel wat dossiers zijn met personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, maar waaraan wel een positieve beslissing wordt toegekend. De verzoekende partij is op de hoogte van het feit dat het gelijkheidsbeginsel geen absolute gelijkheid inhoudt, én dat personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden op een andere manier behandeld kunnen worden, maar dit neemt niet weg dat het bijzonder willekeurig, én dus ook oneerlijk is dat de verzoekende partij een negatieve beslissing ontvangt, terwijl anderen, die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, wél een positieve beslissing krijgen.

Buitengewone omstandigheden zijn overigens omstandigheden die het niet onmogelijk doch bijzonder moeilijk maken een aanvraag in het buitenland in te dienen.

“Les circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies par l'article 9bis précité, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.”²

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

In zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij gewezen op langdurig verblijf in België, zijn verregaande integratie én het bestaan sociaal-professionele vooruitzichten. Bij deze aanvraag werden héél wat bewijzen gevoegd waaruit het langdurig verblijf van de verzoekende partij én zijn uitstekende integratie blijkt. Door deze gegevens niet, of toch zeker onvoldoende, in aanmerking te nemen betekent dit onmiddellijk dat artikel 8 E.V.R.M. wél degelijk zal geschonden worden indien de verzoekende partij de aanvraag in Marokko dient in te dienen.

3) DERDE GRIEF

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens legt het recht op een privé- en gezinsleven vast, evenals artikel 22 van de Grondwet, en luidt als volgt : “[...]”.

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip “privéleven” of “gezinsleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven “een ruim begrip is dat niet vatbaar is voor een uitputtende definitie (Niemiets tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat “meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten” (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)” alsmede “het recht van ieder individu om zich tot anderen te richten teneinde betrekkingen met zijn medemensen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een “sociaal privéleven” (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)”. ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de rechten van de mens op dat “de meeste mensen in het kader van hun werk vele, zo niet de meeste mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)”. (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71). Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een openbare context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Voorts zij erop gewezen dat artikel 8 van het Verdrag weliswaar niet kan worden uitgelegd als een waarborg voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, maar dat het EHRM van oordeel is dat de voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is dus van oordeel dat:

“aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel vormt van het begrip “privé-leven” in de zin van artikel 8”.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker in België een privé-leven in de zin van artikel 8 leidt. Ter ondersteuning van zijn verzoek beriep verzoeker zich op een aantal elementen en bewijzen waaruit zijn sociale integratie in België, de tijdens zijn verblijf aangeknoopte banden en elementen betreffende zijn privéleven blijken.

Zijn privé-leven in de zin van artikel 8 in België staat dus vast. Er zij aan herinnerd dat deze elementen van het privé-leven werden aangevoerd als uitzonderlijke omstandigheden die de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst beletten en dat dit door de wederpartij niet werd betwist.

Op dit punt kan niet worden gesteld dat hij deze sociale en familierelaties op een preciaire of onregelmatige basis heeft opgebouwd.

Integendeel, hij heeft gedurende vele jaren op niet-veilige basis vriendschappelijke en familierelaties opgebouwd en geconsolideerd, die hun oorsprong vinden in zijn rechtmatig verblijf (o.a., a contrario, C.C.E., arrest nr. 156 718, 19 november 2015).

Hoewel zij niet betwist dat de aangevoerde elementen het voor de betrokkene bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk, maken om naar zijn land van herkomst terug te keren, wijst de wederpartij deze elementen vervolgens eenvoudigweg af met het argument dat dit element de regularisatie van het verblijf van de betrokkene niet kan rechtvaardigen, zonder elk element afzonderlijk in aanmerking te nemen en zonder tot enige belangenafweging over te gaan.

Opgemerkt zij dat de beoordeling door de wederpartij van verzoekers recht op een privé- en gezinsleven een kennelijke beoordelingsfout is en in strijd is met artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 en met artikel 8 EVRM.

In het arrest Rees van 17 oktober 1986 heeft het Hof in Straatsburg verklaard dat voor de vaststelling van de omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, een billijk evenwicht moet worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8, lid 2, op dit punt een zeer nuttige leidraad vormen.

rkend wordt dat de overheid zich passief moet onthouden van inmenging in de erkende vrijheid van personen om hun privé- en gezinsleven te leiden. Maar deze autoriteiten moeten soms ook actief optreden om de mogelijkheid voor individuen om hun gezinsleven te leiden effectief te maken.

Inmenging in de uitoefening van dit recht zou alleen gerechtvaardigd zijn indien daarmee een van de door het Verdrag toegestane doelen wordt nagestreefd en indien dit “noodzakelijk is in een democratische samenleving”. Voorts moet de beperking van de uitoefening van het recht op eerbiediging van het gezinsleven “evenredig” zijn, dat wil zeggen dat er een evenwicht moet zijn tussen de omvang van de inmenging in het gezins- en/of privéleven en de ernst van de verstoring van de openbare orde.

Zoals de Raad van State in zijn arrest van 25 september 1986 benadrukte, “moet de nationale overheid een juist evenwicht vinden tussen de overwegingen van openbare orde die ten grondslag liggen aan de regulering van de immigratie en de niet minder belangrijke overweging van de bescherming van het privé- en gezinsleven”.

In het onderhavige geval blijkt uit het voorgaande dat verzoekster zich zodanig heeft ingespannen om zich aan de Belgische gemeenschap te hechten dat zij daar thans duidelijk duurzaam is verankerd. De bestreden beslissingen maken dus inbreuk op verzoekers gezins- en privéleven.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt eveneens: “De administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde bestuursorganen moeten formeel gemotiveerd zijn”. Artikel 3 bepaalt: “De vereiste motivering bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het moet voldoende zijn”.

In het onderhavige geval kan uit de motivering van de bestreden beslissingen geenszins worden afgeleid dat deze beslissingen geen onevenredige inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven vormen. Uit de

motivering van de bestreden beslissingen kan verzoeker evenmin opmaken hoe de afweging van de ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag aangevoerde elementen heeft plaatsgevonden; de wederpartij zet slechts de belangen van de staat uiteen zonder alle relevante elementen en omstandigheden die het gezinsleven van verzoeker kenmerken, te beoordelen. Evenmin heeft de wederpartij vervolgens de belangen van de een tegen de ander concreet afgewogen.

Verzoeker begrijpt ook niet hoe de bestreden maatregel een juist evenwicht tot stand brengt tussen zijn specifieke belangen en het algemeen belang van de samenleving, ook al is hij er bijzonder bij betrokken. De beperking van zijn recht op privacy is dus volstrekt onevenredig.

Bijgevolg schenden de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen. Daarom moeten ze nietig worden verklaard.”

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de eerste bestreden beslissing kunnen op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen worden gelezen die eraan ten grondslag liggen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats aan de aanvrager toe om in zijn aanvraag de elementen te duiden die volgens hem het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk of onmogelijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen en het beschikt hierbij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

2.4. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. In een eerste onderdeel van zijn middel betwist verzoeker deels voormelde uiteenzetting. Hij betoogt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een (gedeeltelijke) omzetting vormt van artikel 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Omdat volgens hem de eerste bestreden beslissing is genomen in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, betoogt verzoeker dat geen sprake mag zijn van enige willekeur en discriminatie en dat de eerste bestreden beslissing dan ook dient te steunen op objectieve criteria. Verzoeker stelt vast dat er geen objectieve criteria zijn vermeld in de eerste bestreden beslissing. Hij is van mening dat er hieromtrent een prejudiciële vraag dient te worden gesteld aan het Hof van Justitie.

Artikel 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13).

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, voorziet de Terugkeerrichtlijn niet in de aflevering van een verblijfsvergunning en vormt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aldus geen omzetting van artikel 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, ook niet gedeeltelijk. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van deze richtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2 VWEU heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. De thans eerste bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit. Artikel 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn verplicht Lidstaten niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

Uit de bewoordingen van artikel 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen “kunnen” beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde “kan” bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving is vereist, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen.

Het onderdeel van artikel 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, alsook de genoemde overwegingen in de Terugkeerrichtlijn, waarop verzoeker zich beroept, zijn niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor Lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid. Indien Lidstaten, in het kader van hun prerogatief op migratiecontrole, gebruik willen maken van de mogelijkheid om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, dan beschikken zij daarbij over een ruime beleidsvrijheid.

De mogelijkheid om het verblijf van onregelmatig verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Dergelijke regularisaties maken niet het voorwerp uit van enige concrete secundaire EU-regelgeving. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht.

Bijgevolg kan verzoeker zich in het kader van de voorliggende betwisting niet dienstig beroepen op artikel 6, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, of op enige andere overweging of bepaling van deze richtlijn. De Terugkeerrichtlijn bevat enkel de nadere, gemeenschappelijke, regels betreffende de terugkeer van onregelmatig verblijvende derdelanders. De eerste bestreden beslissing die een louter nationaalrechtelijke verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, valt buiten het toepassingsgebied van deze richtlijn.

Evenmin blijkt dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de artikelen 1, 7, 15, 20 en 21 van het EU-Handvest. Het EU-Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, dit is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21). Er dient dus een aanknopingspunt met het Unierecht te zijn. Een beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt en geen toepassing is van Unierecht en er evenmin anderszins bij aanknoopt, valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Bijgevolg is het EU-Handvest in deze niet van toepassing. De uiteenzetting van verzoeker omtrent het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie (cf. artikelen 20 en 21 van het EU-Handvest), de menselijke waardigheid (cf. artikel 1 van het EU-Handvest),

het recht op een privéleven (cf. artikel 7 van het EU-Handvest) en het recht op arbeid (cf. artikel 15 van het EU-Handvest), is in het kader van het thans voorliggende geschil dan ook niet ter zake dienend. Waar verzoeker in de aanhef van het eerste middel nog stelt dat er een schending voorligt van *“de algemene beginselen van het recht van de Europese Unie die voorschrijven dat beslissingen per geval moeten worden genomen en rekening moeten houden met objectieve criteria”*, is het de Raad niet duidelijk welk beginsel van het Unierecht verzoeker precies voor ogen heeft. Bovendien wordt herhaald dat de voorliggende eerste bestreden beslissing geen tenuitvoerlegging van het Unierecht betreft, zodat niet blijkt dat verzoeker dienstig de schending van een van de algemene beginselen van het Unierecht kan inroepen.

Nu een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aldus geen aanvraag is waarop het recht van de Unie van toepassing is (RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653), kan verzoeker ook geenszins overtuigen met zijn kritiek dat in casu een prejudiciële vraag zou moeten worden gesteld aan het Hof van Justitie.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van de *“artikelen 9a en 39/65”* van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat hij deze vermeende schending niet uiteenzet. Een *“artikel 9a”* van de Vreemdelingenwet is de Raad ook niet gekend.

Het eerste onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hij, als buitengewone omstandigheden, onder meer zijn langdurig verblijf in België sinds 2015, zijn inspanningen om zich te integreren en het bestaan van sociaal-professionele vooruitzichten inriep en hij in dit verband verschillende bewijzen voegde. Hij stelt dat verweerder deze elementen niet of onvoldoende in rekening heeft gebracht. Hij geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van deze door hem ingeroepen elementen door verweerder.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder wel degelijk rekening hield met de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen en dat hij heeft onderzocht of aan de hand van deze elementen buitengewone omstandigheden blijken. Zo houdt verweerder rekening met het verblijf van verzoeker in België sinds 2015 en met de door hem ingeroepen elementen van integratie, maar hij oordeelt dat deze feitelijke gegevens niet verantwoorden dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend en dus niet verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend. Hij stelt dat de ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Deze beoordeling is ook in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag alsnog concreet zou hebben toegelicht waarom de door hem aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze stelt dat de buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid of situatie van overmacht vereisen en evenmin blijkt dat deze onvoorzienbaar dienen te zijn, wordt vastgesteld dat hij niet concreet aantoonde dat verweerder in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing een onmogelijkheid of situatie van overmacht zou hebben vereist of zou vereisen dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden *“onvoorzienbaar”* zijn. Zulks kan niet blijken uit deze beslissing. Verzoeker houdt onterecht voor als zou verweerder in de eerste bestreden beslissing niet hebben onderzocht of het voor hem al dan niet bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de gebruikelijke procedure vanuit het buitenland in te dienen.

Verzoeker acht de eerste bestreden beslissing verder kennelijk onredelijk *“gezien er heel wat dossiers zijn met personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden, maar waaraan wel een positieve beslissing wordt toegekend”*. Hiermee brengt hij evenwel geen concreet betoog naar voor dat vermogen aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing aan de hand waarvan wordt geoordeeld dat

de door hem ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken kennelijk onredelijk zouden zijn. Nog benadrukt de Raad dat verweerder overeenkomstig de wetsbepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is verplicht de buitengewone omstandigheden na te gaan en verzoeker nergens concreet verwijst naar een zaak waarin gelijkaardige, als buitengewone omstandigheden ingeroepen, elementen wel als dusdanig werden aanvaard.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat ook niet toe vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het tweede onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een derde onderdeel van het middel beroept verzoeker zich op de bescherming van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelichheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in België enig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Er blijkt dus niet dat enig gezins- of familieleven onterecht niet in rekening is gebracht of dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar een miskennis van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven zoals beschermd door deze verdragsbepaling.

In tweede instantie wijst de Raad er op dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfs-aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Verzoeker herhaalt dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en hij inspanningen deed om zich te integreren in dit land. Zoals reeds werd vastgesteld, werd met deze elementen rekening gehouden. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Nog heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker ruim 27 jaar in Marokko heeft verbleven en dat zijn verblijf in België en zijn integratie en opgebouwde banden in dit land bijgevolg geenszins kunnen worden vergeleken met zijn relaties in zijn land van herkomst. Verweerder achtte het niet aangetoond dat verzoeker niemand meer heeft in zijn land van herkomst op wie hij kan terugvallen of dat hij er zonder bestaansmiddelen of huisvesting zou zijn gedurende de tijd die nodig is om de nodige formaliteiten te vervullen. Tevens wees verweerder erop dat verzoekers voorgehouden langdurig verblijf sedert 2015 enkel het gevolg is van zijn eigen keuze. Hij heeft ervoor gekozen om op illegale wijze in België te verblijven zonder eerder een poging te doen om zijn verblijf in regel te stellen.

Door het louter herhalen van de reeds in de aanvraag ingeroepen elementen toont verzoeker niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet ook in herinnering worden gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat is tot stand gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de vaststelling van verweerder dat hij steeds in illegaal of precair verblijf was niet.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat er in zijn geval sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Verzoekers betoog dat verweerder niet zou betwisten dat de in de aanvraag ingeroepen elementen het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat verweerder zijn aanvraag zou afwijzen omdat de ingeroepen elementen geen verblijfsmachtiging rechtvaardigen, mist verder elke feitelijke grondslag. De eerste bestreden beslissing betreft wel degelijk een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat de ingeroepen elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. In het verlengde van deze vaststelling kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden vastgesteld. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is immers gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM en de Grondwetgever heeft *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

Het derde onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.8. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting noch een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aantoonst. Administratieve willekeur kan evenmin worden vastgesteld, waar verweerder, in overeenstemming met de wet, net op kennelijk redelijke wijze het bestaan van de buitengewone omstandigheden is nagegaan.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel kan er slechts sprake zijn van een schending van deze artikelen en beginselen indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonst dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker blijft echter in gebreke om dit met concrete argumenten en op onderbouwde wijze aan te tonen, zodat een schending niet blijkt.

2.10. In zoverre verzoeker in de hoofding van zijn middel nog de schending van artikel 23 van de Grondwet of van het rechtszekerheidsbeginsel heeft aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat hij heeft nagelaten om de wijze waarop deze bepaling en dit beginsel worden geschonden door de eerste bestreden beslissing te concretiseren. Het komt niet toe aan de Raad om te gissen naar de reden waarom verzoeker deze bepaling of dit beginsel als geschonden beschouwt. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.11. Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

2.12. In een tweede middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

[...]

Zoals uiteengezet in de parlementaire werkzaamheden betreffende de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15.12.1980, komt dit artikel overeen met de omzetting van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (“terugkeerrichtlijn”), artikel 74/13 is dus de omzetting van artikel 5 van die richtlijn (“non-refoulement, belang van het kind, gezinsleven en gezondheid”).

Hoewel artikel 7, § 1, 1° en 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de minister een bevel tot het verlaten van het grondgebied “moet” uitvaardigen, moet in dit verband worden opgemerkt dat deze bepaling niet volledig bindend is voor de minister of zijn afgevaardigde, overeenkomstig de richtlijn “terugkeer”.

Zo heeft de Raad van State in zijn arrest van 17 februari 2015 opgemerkt: “Anders dan verzoeker stelt, is zijn bevoegdheid om een bevel tot het verlaten van het grondgebied vast te stellen niet volledig bindend, ook niet in de gevallen waarin artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat hij een dergelijke handeling “moet” stellen. Zelfs in die gevallen is hij immers niet verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen indien hij de grondrechten van de vreemdeling miskent.

Uw Raad is het daarmee eens (CCE, 19 januari 2015, nr. 136.562):

« Sur les branches réunies du moyen unique pris, le Conseil rappelle que le principe général de bonne administration, selon lequel la partie défenderesse a l'obligation de procéder à un examen particulier des données de l'espèce, découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire. En ce sens, la partie défenderesse est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin, « [...] ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet; que le caractère “particulier” de cet examen prohibe les décisions globales et empêche l'autorité de prendre une position de principe rigide, car si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce » (arrêt CE n° 115.290 du 30 janvier 2003). Il incombe donc à la partie défenderesse de procéder à un examen complet des données de l'espèce et de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause.

En termes de recours, la partie requérante se prévaut en substance du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas d'éloignement du requérant et du droit au respect de sa vie privée et familiale, éléments qui auraient été invoqués dans la demande visée au point 1.6. du présent arrêt, et elle reproche à la partie défenderesse de ne pas y avoir eu égard (...).

Dans sa note d'observations, la partie défenderesse soulève l'irrecevabilité du recours pour défaut d'intérêt en ce que l'acte attaqué ne serait qu'une pure exécution de la décision d'irrecevabilité du 24 avril 2014, laquelle n'aurait fait l'objet d'aucun recours. Force est de relever que cette argumentation n'est pas pertinente et que l'acte querellé constitue une décision attaquable en lui-même. La partie défenderesse développe ensuite « que l'acte attaqué ne met en effet un terme à aucune situation de séjour acquise, se limitant au simple constat que le requérant (sic) ne justifie d'aucun titre ou droit à se maintenir sur le territoire, au terme de la décision d'irrecevabilité qui lui a été opposée, de telle sorte qu'il ne saurait par lui-même entraîner aucune violation de la Convention précitée » et elle soutient qu'elle dispose d'une compétence liée en l'occurrence en vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la Loi. Le Conseil souligne à cet égard que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi, l'argumentation soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue ».

In het onderhavige geval moet worden vastgesteld dat de partij het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van het bovenstaande niet heeft gemotiveerd, hetgeen leidt tot schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, alsmede van de artikelen 9 bis en 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het besluit moet derhalve worden afgekeurd.”

2.13. Op de inhoud en draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd reeds ingegaan.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke overwegingen weergeeft. Zo blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

In zoverre verzoeker betoogt dat er niet wordt gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten overduidelijk het tegendeel aantoonde. Hierbij kan dienstig worden verwezen naar de verdere bespreking.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.14. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij zich binnen het toepassingsgebied van deze bepaling bevindt, en hem dus bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu hij enerzijds niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om zich te vestigen en hij anderzijds niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Deze dragende motieven van de tweede bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald.

Verzoeker wijst wel op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om te stellen dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor het bestuur geen “*volledig bindende*” bepaling is en de toepassing hiervan in overeenstemming moet zijn met de grondrechten van de vreemdeling.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt, zoals verzoeker terecht aangeeft, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat (de gemachtigde van) de minister c.q. de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het EU-Handvest, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder bij het nemen van de tweede bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen zoals vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers gemotiveerd als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Het hoger belang van het kind: Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven: Betrokkene maakt geen melding van in België verblijvende familieleden, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

De gezondheidstoestand: Betrokkene beroept zich niet op medische elementen noch blijkt uit het administratief dat er sprake is van medische elementen.”

Verzoeker betwist deze motieven niet. Hij betoogt in zijn middel enkel dat er niet wordt gemotiveerd inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, quod non, en dat dit een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 9bis en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Met zijn betoog, dat feitelijke grondslag mist, toont hij geenszins een schending van deze bepalingen aan.

De tweede bestreden beslissing zelf is ook niet genomen in uitvoering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat ook niet valt in te zien hoe zij met miskennis van dit artikel kan zijn genomen.

De Raad benadrukt nog dat, om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker duidt op geen enkele wijze waarom de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing zou maken dat hij behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Elk begin van bewijs ter zake ontbreekt. Bij gebrek aan enige concrete grief in het licht van artikel 3 van het EVRM kan ook niet blijken dat enige verdere motivering in de tweede bestreden beslissing was vereist.

2.15. Waar hij nog de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel heeft opgeworpen, stelt de Raad vast dat verzoeker heeft nagelaten om de wijze waarop deze beginselen

worden geschonden concreet te duiden in zijn middel. Dit onderdeel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.16. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS